

Chương 1

Chiều tà, ánh mặt trời đỏ rực nằm yên phía chân trời, gió nhẹ khẽ lướt qua những cánh đồng mát rượi thổi vào người tôi, tôi thì ngồi xồm vừa ăn chiếc kem trong tay vừa chăm chú nhìn con trâu của bác hàng xóm, nó to lắm, hai cái sừng mọc lên, người còn đen thui, miệng chậm chậm nhai cỏ, tôi vừa chân chờ sợ hãi vươn tay vừa muốn chạm vào nó, chợt mẹ gọi:

“Thấm ời vào ăn cơm con ời!”

Tôi ăn nốt miếng bánh quế còn dính tí kem ở dưới cùng, theo tiếng mẹ chạy vào nhà. Nhà ở quê không như nhà trọ chúng tôi thuê ở thành phố, nền nhà vẫn là đất, tường cũng đắp đất mà ra, mái thì lợp bằng lá dừa, vào trưa rất mát. Tôi nhớ cái nhà này vốn là nhà chái của dì Hai nay cho nhà chúng tôi ở nhờ, mẹ tôi xin được cái bát may từ bao, bà trải ra đất bày đồ ăn lên, xới cho ba và tôi mỗi người một bát cơm nóng hổi trắng tinh, tôi xúc từng thìa, ba tôi thì và vợ bát cơm vào miệng, ông tranh thủ cuộc nốt vườn rau cho dì Hai trước khi trời tối nên còn chưa kịp tắm, chân hăng còn dính bùn, đang ăn thì có giọng gọi với vào:

“Cái vợ thằng Khoa đâu”

Mẹ tôi đặt bát cơm xuống, đứng dậy thì trông thấy dì Hai đang cầm theo bát canh cá, bà vội xua tay từ chối

“Thôi, sao không để nhà chị ăn đi”

Dì Hai thấy thế cười nói:

“Ăn đi ăn đi, vớt từ rọ lên đấy, hôm nay vớt được nhiều lắm, mang cho nhà mày một ít”

“Cám ơn chị nhiều”

“Có gì đâu” dì trông thấy tôi đang ăn thì lớn tiếng nói vọng vào “Cái Thấm đẹp gái quá ăn nhiều vào nha con” đoạn quay ra nói với mẹ tôi “Vậy nhà ăn cơm đi, chị về đây”

Mẹ tôi đặt bát canh chua cá lóc xuống đất, bà thở dài, tôi lúc này không hiểu được nỗi lòng của bà, mà điều nhiều năm sau tôi nhớ lại vẫn thấy chua xót là nếu có hiểu được thì một đứa bé như tôi lúc ấy cũng không giúp được gì.

Trời sẫm tối, mẹ tôi thắp một ngọn nến, dưới ánh lửa bập bùng mẹ dọn đồng đồ đạc ngồn ngang đem từ thành phố về, hầu như cái gì có thể đem theo bà đều đem về hết, đến cả cái bàn chà cũng không thiếu, người ta hỏi mẹ tôi “Sao phải phiền phức thế”. Thật ra, nếu có tiền mua đồ mới thì ai muốn phiền phức đâu?

Tôi không quen ánh nến yếu ớt nên ngồi ở bậc cửa trông sang khoảng sân sáng nhà dì Hai, sân nhà dì rộng lắm, lát gạch đỏ, xung quanh đặt vài chậu cảnh, cả một khoảng sân thoáng đặng sáng bừng, không biết bao giờ nhà tôi mới có một khoảng sân như vậy nhỉ?

Tôi nhớ con Lan bạn tôi khi nghe tôi bảo phải về quê, nó bảo sướng thế, về quê vui lắm chỉ có tết nó mới được về, nó được tắm biển, được ăn tôm cá, lúc này tôi mới biết hóa ra quê của mỗi người không giống nhau, đều gọi là về quê thế mà quê tôi về không có biển nhưng tôi nghĩ cũng chẳng khác nhau mấy, ở đây có sông để tắm, có biển lúa bạt ngàn, có cá để ăn, về quê đúng là tốt thật.

~~~~

“Đến lượt ai”

“Tao” cả đám con gái tùm lại ngồi một chỗ, một nhỏ trong đó đáp lời rồi nhặt năm viên đá lên cầm trong tay, thành thạo chơi từng bàn. Tôi ngồi một bên nhìn nhìn rồi lật vài cục đá thấy thấy trong tay, giống như cũng đang bận rộn chơi cùng bọn nó.

Nhỏ chơi đến bàn cân đá, năm viên đá đặt trên bàn tay úp, đưa tay lật lại, đá lăn tứ tung, lăn đến bên chân tôi, nhỏ thì không nắm được viên nào trong tay cả, đưa khác ngay lập tức hô:

“Thôi rút hết rồi, đến lượt bọn tao”

“Nghỉ, chán không chơi nữa” nhỏ khôn lỏi nên dỗi không chơi nữa.

“Ăn gian, thua đòi nghỉ à mày”

“ Thôi chơi cái khác đi”

Bọn nó liếc tôi, rồi quay ra nhìn nhau, kéo nhau tản đi chỗ khác. Tôi nhặt viên đá bên chân, muốn trả lại nhưng tiếc là bọn nó không cần nữa rồi, không biết bọn nó đi đâu, tôi chỉ biết lò mò đi theo.

“Đi theo tụi tao làm gì”

“Ừ, đi chỗ khác đi, đi theo tụi tao làm gì”

“Kệ nó đi mày ơi, tụi mình chơi nhà chòi đi”

“Kiếm cây đi”

Tôi nhanh tay đi nhặt cây rồi hỏi “Cây này được không?”

Không ai để ý tôi. Tôi lại nói:

“Cho mình chơi với”

Vẫn không ai để ý tôi, nghĩ lại thì thấy buồn cười, một đứa nhóc đứng như trời trồng như vậy sao có thể không đứa nào nhìn thấy, nhưng bọn nó có thể làm như tôi không tồn tại như vậy đấy, bọn nó vừa nhặt nhanh vừa xì xầm:

“Nhìn nó kia, điệu thế không biết, bày đặt mặc váy”

“Kệ nó đi”

Tôi yên lặng đứng một bên cầm chiếc cây trong tay không biết làm gì bèn chọc chọc lên mặt đất, khều mấy chiếc lá khô của gốc mận già. Con bé lớn xác nhất cuối cùng cũng để ý tới tôi, nó đung nhẹ tôi rồi nhăn mặt nói với vẻ tôi vương vীu lắm “Đi ra chỗ khác đi cho người ta chơi”

Tôi cứ cố chấp không hiểu rằng một tập thể đã định trước sẽ không dễ dàng chấp nhận thứ bên ngoài du nhập như tôi xâm nhập vào.

Khói xám lượn lờ, ngọn lửa tí tách hun đúc niềm vui của tụi nhỏ, chúng lấy lon sữa bò đựng ít gạo rồi đem nấu lên, thích thú tùm tùm một chỗ chờ được ăn cơm. Dường như lúc bé ai cũng muốn mình nhanh chóng lớn lên, ai cũng muốn tự mình nấu một bữa cơm, thích làm những việc người lớn làm.

“Ai kẻo kéo không_____”

Nghe tiếng, tụi nhỏ bỗng chốc nhô đầu trông hàng kẹo kéo.

“Kẹo kéo đi_____”

Cả đám trẻ con trong xóm cứ như nghe tiếng tập hợp ủa ra đây hết cả, vây xung quanh ông bán kẹo kéo một vòng, thằng cu tí nhà ai coi bộ đã ngóng từ lâu, nó là đứa nhanh chân nhất gọi hàng kẹo kéo lại, tôi cũng tò mò lại xem, ông kẹo kéo có cái bàn quay, 200 đồng một lần, quay được dài hay ngắn thì phải xem là may hay xui. Thằng cu tí lần này hơi xui nó quay được khúc kẹo kéo ngắn tí cỡ một gang tay, con bé lớn xác chạy lại xin nhưng thằng cu tí chỉ lo ăn, nó nhón cái đã ăn hết rồi lại chạy vào nhà muốn má nó cho thêm tiền thì bị má nó đánh cho.

Có vẻ cái trò may rủi này không chỉ mấy ông cờ bạc, bợm rượu mới nghiện mà trẻ con cũng rất thích, đứa nào có ăn thì ăn, không có thì đi xin hoặc đứng nhìn, thấy ông bán kẹo sắp đi tôi nấn ná một lúc rồi vẫn gọi ông lại, lấy tiền tiêu vặt trước đây mẹ cho để dành được quay một lần, tôi hồi hộp nhìn vòng quay, nó chậm chậm dừng lại ở vị trí dài nhất, tôi vỗ tay hoan hô một tiếng, ông bán kẹo cũng cười nhìn tôi, kéo cho tôi một cây thật dài thật dài.

Lớp đường mỏng dẻo bọc đậu phộng bên trong, tôi cắn một miếng giòn tan, vừa nhai vừa nhìn thấy con bé lớn xác đi xung quanh xin xỏ, tôi lại gần hơi ngần ngại nhưng vẫn hỏi nó:

“Bạn ăn không?”

Nó liếc xéo tôi, bĩu môi rồi mặc kệ bỏ về nấu cơm, nó lớn tiếng cười đùa chia nhau lon cơm đã chín với tụi nhỏ, tôi yên lặng nhìn kẹo kéo trong tay, kẹo kéo của tôi vừa ngọt vừa dài nhưng không ngon bằng cơm trắng của chúng nó, vị ngon ấy không có phần của tôi.

Chương 2

Sợ cước thoăn thoắt đan vào ghim đan lưới, tôi không ngừng lặp đi lặp lại, hết ghim này đến ghim khác nó nhàm chán giống như cuộc sống ở đồng quê này vậy, lúc gà gáy cũng là lúc báo hiệu một ngày làm việc quần quật lại bắt đầu, từ ngày này qua ngày khác sẽ chẳng có phép màu gì xảy đến mà điều này có lẽ cũng là nét bình yên hiếm có nơi đây.

Trời râm một lúc lâu, thấy lạ tôi bèn ló đầu ra ngoài cửa sổ, hóa ra mây đen đã kéo đến từ bao giờ bao phủ bầu trời hãy còn nắng gắt lúc nãy, nhớ lời mẹ tôi vội vã chạy ra ngoài thu mớ quần áo hăng còn ướt vào nhà, mưa rào rào kéo đến, một mình tôi lẳng lẽ ngồi trong nhà nhìn những giọt mưa mạnh mẽ vỗ vào căn nhà lá xập xệ, bỗng một lúc mưa nhỏ dần đi tôi nghe thấy tiếng bên ngoài nên chạy ra ngó thấy đám trẻ trong xóm đang chơi trội bùn, chúng nhảy nhót dưới mưa miệng thì khoái chí cười khúc khích.

Nhìn thích quá! tôi thật sự chưa được tắm mưa bao giờ, bọn chúng được tắm chắc tôi cũng có thể tắm nhỉ? nhưng mẹ dặn tôi phải ở yên trong nhà, tôi yên lặng trông ra cửa, đợi mẹ tôi về thì tôi chắc chắn cũng được tắm thôi.

Tán lá xanh mướt chịu không nổi sức nặng mà nghiêng mình cong xuống, giọt nước đọng trên lá cuối cùng cũng không chịu nổi nữa mà rơi xuống, thấm vào nền đất. Trời trong, mây trắng lượn lờ, sau cơn mưa vạn vật như tràn đầy sức sống, tôi ủ rũ ngồi bên cửa đan ghim cho mẹ, bà đang đan lưới, bà đã về rồi nhưng mưa cũng đã tạnh, liệu trời có mưa nữa không? liệu tôi còn cơ hội tắm mưa không? Bỗng có tiếng chó sủa:

“Ăng ăng ăng”

Tôi nghe tiếng nhìn lại thấy một con chó con mắc kẹt đầu vào chiếc ghế đá kê sát bức tường nhà dì Hai, tôi thấy buồn cười không hiểu sao nó lại nghĩ đến việc chui qua đây để rồi mắc kẹt, tôi bỏ ghim xuống đi ra ngoài, cố sức đẩy cái ghế nặng xê dịch đi để cún con lách mình chui ra, ra được rồi nó lại “ăng ăng” thêm vài tiếng vui mừng vây quanh chân tôi mà quấy đuôi. Con cún này lông trắng rất đẹp nhưng trên người dính đầy bùn đen, chắc là nó cũng vừa chơi đùa sau cơn mưa đây mà, nó cứ dính lấy tôi, tôi đưa tay muốn vuốt ve nó thì bất chợt nó chân nó khều khều lên cổ trông có vẻ ngứa ngáy rồi nó ưỡn người, toàn thân rung lên, lông nó dựng đứng thế là bùn nước bắt hết lên mặt tôi.

Bắn lắm nhưng không hiểu sao tôi lại cười ha ha nhìn nó, tôi đứng dậy tìm cái lu trong sân rửa tiện đây mức nước tạt ồ ạt lên người cún con, nó sợ hãi kêu ré lên, tôi đưa tay bắt lấy không cho nó chạy, nó giẫy dụa làm ướt hết người tôi, sau cùng một người một chó đều được tắm sạch.

Tôi bị mẹ mắng một trận, cún con cũng bị dọa sợ chạy mất tiêu. Tối đến, tôi lại ngồi đan ghim giúp mẹ, ánh nến thì yếu ớt trời nay lại không có trăng nhưng tôi không cần nhìn cũng đan thoăn thoắt, tôi đưa tay vỗ “đét”

một cái lên đùi, đập được một con muỗi gầy, mùa này muỗi nhiều, mẹ tôi cầm quạt nan khua khua xung quanh đuổi muỗi giúp tôi, tôi hỏi mẹ:

“Bố đâu rồi mẹ?”

“Bố chần vịt, ngủ lại nhà người ta luôn rồi”

“Thế bố không về à” chân tôi ngứa hết cả lên, tôi gãi chân nói “Muỗi quá mẹ ơi”

Thế là mẹ tôi mắc màn đi ngủ sớm tránh muỗi đốt, giường nhỏ nhà tôi bình thường chật chội bây giờ trống một khoảng, tôi nằm trên giường lật qua lại rồi nhỏ giọng thủ thủ với mẹ

“Mẹ ơi, ở đây không ai chơi với con” lúc ấy tôi ngây thơ mà nghĩ rằng người lớn có thể giải quyết mọi chuyện, chỉ cần tôi nói với mẹ rồi bọn nhỏ sẽ cho tôi chơi chung thôi.

Tôi vì còn sớm nên không ngủ được còn bà thì lại vì trần trọc mà không ngủ được, bà thở dài, gác tay lên trán nói:

“Đợi đi học rồi sẽ có bạn thôi con, ngủ đi”

“Rào rào_____” Trời đổ mưa, cơn mưa tôi mong đợi cả ngày nay không làm tôi thích thú tí nào, mái nhà dột nhỏ nước đọng xuống vai trái tôi, tôi nghiêng người tránh đi, nhắm mắt tịt muốn nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

“Rào rào_____” Trong đêm tối mưa như trút nước ấy, một đứa bé đang phải học cách biết rằng ba mẹ có nỗi lo toan của họ, còn nỗi ưu phiền của nó, thật nhỏ bé làm sao.

~~~

Tôi cầm cái xẻng nhỏ xới đất ẩm trong vườn trồng mấy ngọn rau ngót, mẹ nói rau ngót dễ lên mau được ăn nên đợt này già mẹ lại bảo tôi trồng đợt khác, trồng xong hàng rau ngót tôi kiểm miếng gạch kê dưới đất để ngồi lên dọn đám cỏ xung quanh. Con ốc sên từ cây dọc mùng bò xuống, nó bò ngang qua chỗ tôi, tôi bèn lấy xẻng chọc nó, nó lập tức rụt lại vào vỏ, thế là tôi không làm gì được nó nữa rồi, kể ra có cái vỏ như vậy thì tốt thật, ước gì tôi cũng có cái vỏ như vậy, tôi sẽ chui trong đó cả ngày.

Gần trưa nắng nên tôi không dọn nữa mà vào nhà đan lưới, cả một mùa hè này tôi đã học được cách đan lưới, thỉnh thoảng tôi vẫn đan sai phải gỡ ra đan lại nhưng mẹ tôi thì bận theo bố đi làm thuê nên không có ai đan thay. Đến trưa dì Hai dọn cơm gọi tôi sang ăn, cơm nhà dì có thịt có cá, ăn ngon lắm nhưng cả nhà chỉ có hai người chúng tôi, tôi hỏi:

“Bác Hai đâu rồi dì?”

“Bác Hai mày đi chơi rồi, ông có yên ở nhà bao giờ” rồi dì gấp cho tôi rất nhiều thịt “Ăn nhiều vào gái”

Mẹ tôi dọn ăn xong phải rửa chén giúp dì nhưng dì không cho nên tôi đi cho cún con ăn, hóa ra con cún này là của người ta mới cho nhà dì Hai, nó nghịch lắm nên bữa trước mới kẹt đầu bên nhà tôi. Tôi đổ cơm ra chậu cho nó, nó lập tức chúi đầu vào ăn, đuôi vênh lên ngoe nguẩy coi bộ thích chí lắm, con chó bé tí thế mà vết sạch cả chậu cơm to như heo vết máng vậy nên từ đó tôi gọi nó là “Vết Máng”

Gần bờ sông có tiếng hò hét, đám trẻ bơi sông quẫy nước, đánh tan cái nắng oi bức này, chúng la hét chơi tạt nước, hái ổi ném đi chia nhau ăn, cây ổi bên bờ sông đây còn bị chúng xem như một thử thách, chúng leo lên cây rồi từ trên cành ổi nhảy “Tùm” xuống, cả đám vui nhộn như động Hoa Quả Sơn của Tôn Ngộ Không vậy. Bỗng có chiếc đò chạy ngang qua làm sóng mạnh dồn dập đập vô bờ khiến bọn trẻ càng hò hét dữ dội hơn.

Tôi rất muốn lại đó, mặc dù có qua đó thì cũng chỉ nhìn bọn chúng chơi thôi có lẽ rất chán nhưng tôi vẫn muốn đứng cạnh bầu không khí ấy.

Vết Máng ăn xong “Hừ hừ” vài tiếng lấy chân trước cào tôi, không biết nó lại vòi ăn hay làm sao, tôi vào nhà nó cũng vào theo, tôi tìm cái bọc đen mở ra nhìn xem sách mẹ mới xin được, mép sách ố vàng vì cũ mà cong lên, tôi sờ vào mép sách muốn vuốt cho nó thẳng lại, Vết Máng vẫn quần lấy chân tôi, tôi buồn cười cúi đầu đẩy đẩy nó “Đợi tao đi học rồi cũng sẽ có bạn thôi nhỉ, Vết Máng”

Tôi còn kiểm tra bút vở đến mấy lần cuối cùng cầm một cuốn vở mới trắng tinh lên, tôi mở ra hít mạnh một hơi úp cả mặt vào đấy, cả khoang mũi lúc này thoang thoang mùi vở thơm tho, tôi thầm nghĩ “Tôi sắp được đi học rồi, tôi sắp có bạn rồi...”

Vở mới trên mặt dường như làm dịu đi cái nắng trưa gay gắt này giúp tôi yên lặng chìm vào giấc ngủ.

Chương 3

“Hai mươi hai... hai mươi ba... hai mươi tư...” tôi đếm kĩ từng bước từng bước chân đến trường nhưng đếm được một lúc thì quên mất thế là tôi lại bắt đầu lại từ đầu, đến được trường rồi tôi không nhớ là mình đã đi mất bao nhiêu bước nữa nhưng tôi nhớ rằng mỗi bước chân đều tràn đầy hân hoan. Trường cấp 1 của tôi nằm ở xóm bên, nó nhỏ hơn trường của tôi ở thành phố, trong sân có hai cây bàng lớn che mát hơn nửa sân, đang mùa ra nên hoa trái nên rụng đầy đất. Dì Hai đã đánh tiếng trước nên bảo tôi chỗ nào có giáo viên thì lại đây, tôi đến cái phòng có nhiều người lớn nhất nhưng vì nhiều người quá nên tôi chỉ dám thập thò ở cửa, chưa được một lúc thì trống vào tiết, giáo viên cũng đến giờ lên lớp, cô giáo đi đầu thấy tôi lạ thì hỏi:

“Học sinh mới đây à, Thăm phải không em?”

“Dạ”

“Biết lớp chưa để cô dẫn đi”

“Dạ” Tôi hồi hộp đi theo sau cô, cô dẫn tôi đến cửa lớp rồi nói với bọn trẻ hăng còn đang ồn ào vì dư âm sau mùa hè chưa dứt.

“Im lặng đi mấy cái đứa này, năm nay thầy Bình chủ nhiệm, thầy bận rồi nhờ cô coi lớp, mấy đứa lo dọn vệ sinh đi lát cô qua kiểm tra” Cô lớn giọng át tiếng bọn trẻ đang la hét. Lúc này bọn chúng mới im lặng nhìn về phía cửa dường như họ đang nhìn tôi, tôi cũng cố lấy can đảm ngẩng đầu chăm chú nhìn lại từng khuôn mặt lạ lẫm trong lớp, bỗng lưng bị cô đẩy nhẹ “Vào lớp đi em” rồi cô lại cao giọng nói với đám trẻ “Bạn mới từ thành phố về đây, học giỏi lắm các em ráng mà học hỏi người ta nghe chưa” nói xong cô trở về lớp bên cạnh.

Tôi lưu luyến nhìn cô giáo rồi đi rồi chậm chạp kiếm một chỗ trống ngồi xuống, con bé cùng bàn ngay lập tức sáp lại cười nói bắt chuyện với tôi “Bạn học giỏi lắm à?”

Mặt cậu ấy rất xinh còn thân thiện nên tôi thành thật đáp lời “Mình có được học sinh giỏi”

“Ghe, vậy sau này chỉ bài nha” cô ấy dài giọng nói.

Dường như uy lực của cô giáo chỉ được chốc lát thì đầu lại vào đây, ai đang vẽ bậy trên bảng thì tiếp tục nguệch ngoạc, đánh caro vẫn đánh caro, đang đá cầu thì tiếp tục chơi đá cầu trong cái chỗ chật hẹp này.

Bỗng, cả lớp im lặng____, phát hiện ra cô giáo vừa đi giờ lại đang đứng bên cửa sổ nhìn bọn nó nghịch ngợm, đợi cả lớp chú ý rồi cô mới nói gần giọng nói:

“Cô nói gì? bảo mấy đứa dọn vệ sinh cơ mà? dọn ngay cho cô! lau cả trần nhà lẫn cửa kính, cho tụi bây hai tiếng, hai tiếng sau cô qua kiểm tra không sạch thì khỏi về, nghe chưa!!!”

“Dạ”

“Dạ nghe rồi ạ”

Nghe bọn nó đáp vài tiếng cô mới lườm một cái sắc lẹm vào thằng nhóc trông có vẻ phách lối nhất lớp rồi mới về phòng khác.

Cô đi rồi, tôi muốn tiếp tục làm quen với bạn ấy này nên hỏi:

“Bạn tên gì vậy”

“Mình tên Linh, còn bạn này tên gì thế”

“Mình tên Thẩm” tôi ngại ngần đáp

Linh nghe tên tôi rồi mỉm cười “Tên Thẩm à...” nụ cười gắn với gương mặt dễ thương khiến tôi nghĩ, đây có lẽ là bạn nữ xinh nhất lớp.

Bạn trai trông có vẻ lém lỉnh kia là Tuấn, lớp trưởng của lớp, cậu ấy rất có khiêu lãnh đạo khi cậu ấy nói “Dọn dẹp” thì mọi người đều không dám chơi nữa. Ngày đầu tiên đều dành để dọn vệ sinh vậy mà tôi không biết nên còn mang rất nhiều sách vở, đặt cặp sách sang một bên đứng lên muốn theo các bạn dọn dẹp.

Học sinh ở đồng quê này vốn không được bao nhiêu nên thêm tôi nữa vẫn chỉ có 5 bạn nữ tôi chưa từng nói chuyện với ai nên chỉ biết đi theo Linh, các bạn nam thì quét trần, cửa thì giao cho bọn tôi, ai cũng mang theo vài thùng để dọn, chỉ có tôi là không.

“Cậu không có khăn à, đây mình cho mượn này”

Tôi rất ngại nếu không làm gì nên nhận lấy rồi bắt tay dọn dẹp. Linh thân nhiên đứng một bên tám chuyện linh tinh với mọi người. Tôi cặm cụi lau cửa, cửa ở đây đã rất lâu rồi, dù tôi cố sức cũng không thể làm sạch được vết ố trên cửa, có vẻ nói chán rồi Linh lại vòng về chỗ tôi bắt chuyện:

“Cậu có cái kẹp xinh thế, cho mình mượn nha” Cậu ấy gỡ kẹp tóc trên đầu tôi xuống, kẹp lên tóc mình “Coi mình kẹp đẹp không?”

Tôi chưa kịp có phản ứng gì thì bạn khác cũng lại đây ồn ào “Đâu cho mình mượn coi” rồi họ bắt đầu cãi cọ.

“Dọn xong chưa mà giỡn cái gì đó” Tuấn lên giọng

“Thì từ từ người ta dọn” Linh cũng không nhin mà lớn giọng đáp lại.

“Ừ từ từ chứ” Mấy cô gái khác cũng lần lượt lên tiếng

Họ đứng một bên thân nhiên nói “Dọn nhanh đi Thắm”

Tôi nhìn mấy cửa sổ còn đang phủ bụi, có điều gì đó tôi rất muốn nói nhưng nhìn Linh và đám bạn đang cười đùa tôi lại im lặng đi giặt khăn lau nốt những cánh cửa còn lại.

Đội con trai quét trần xong thì phải quét và lau lại lớp, tôi quét được nửa lớp thì Tuấn kêu:

“Quét lẹ lên còn lau, cây lau nhà ở phòng giám thị ấy”

“Nhưng tớ quét rồi mà, để bạn khác lau được không?”

“Sao giọng con này nó lạ vậy” Tuấn quay đầu ra hỏi Linh.

“Ai biết chắc dân Bắc Kỳ” Linh cười nói với Tuấn, cả đám cười phá lên.

Bố tôi là người miền Bắc nên giọng tôi phần nhiều giống ông nhưng tôi không hiểu miền Bắc thì có gì buồn cười, không phải chúng tôi đều là người Việt Nam à?

“Chơi chơi cầu không” Linh tăng tăng trái cầu trong tay.

“Chơi”

Vậy là cả đám kéo ra ngoài sân chơi, chỉ còn lại một bạn nam mắt híp thân hình mập mạp ngồi trong lớp đọc truyện tranh, tôi buồn rầu nhìn về phía người còn lại duy nhất trong lớp hi vọng cậu ấy giúp tôi. Cậu ấy cũng ngẩng đầu khỏi truyện tranh nhìn lại tôi, nhưng mắt cậu ấy quá nhỏ tôi không biết cậu ấy đang biểu lộ thái độ gì nhưng qua hành động có thể thấy cuối cùng cậu ấy cũng rời mắt khỏi tôi tiếp tục đọc truyện tranh mà không có ý định đứng lên khỏi ghế.

Tiếng la hét vui đùa trong sân dần tản bót, dường như họ đang ra về tôi vội vàng chạy về phía Linh.

“Được nghỉ rồi hả bạn”

“Ừ cô cho về lâu rồi, về thôi”

“Vậy kẹp tóc của mình”

“Cho mình đi” thấy tôi có vẻ do dự cậu ấy nói thêm “Mình lỡ kẹp rồi thôi cho mình đi” Linh dài giọng không ngừng năn nỉ tôi.

Vì cậu ấy đã cho tôi mượn khăn hơn nữa tôi rất hi vọng có thể làm bạn với cậu ấy nên đành gật đầu đồng ý. Tôi không biết rằng lần cho đi này vĩnh viễn không có nhận lại.

Chương 4

Tôi rất mong có thể hòa nhập với mọi người vì vậy cùng họ chơi cá sấu lên bờ nhưng bất kể bắt đầu là kẻ xui xẻo nào làm cá sấu thì đến cuối cùng kẻ rượt đuổi luôn là tôi, tôi chỉ cần bước chân khỏi bờ thì mọi người đều nhắm vào tôi, cố ý dồn tôi với cá sấu và tất nhiên cá sấu cũng luôn chọn tôi làm mục tiêu.

Mỗi ngày, mỗi ngày đều bắt đầu với một trò chơi tập thể như vậy, đợi đến khi vô tiết rồi mới kết thúc trò chơi mà ai cũng vui vẻ này, ngoại trừ tôi, sau đó tôi không muốn đến sớm nữa.

“Cậu có cái vòng xinh thế cho mượn đi” Linh cười nói

Sau khi Linh xin kẹp từ tôi các bạn nữ khác cũng đến xin tôi với lý do “Cho Linh mà không cho tớ là tớ không chơi với cậu đâu”, tôi im lặng mà cho đi nhưng cái lắc tay mẹ mua cho tôi rất lâu rồi, trên lắc có chuông

nhỏ kêu leng keng tôi rất thích, tôi suy nghĩ một lát rồi lấy hết can đảm nói:

“Thôi, không được đâu”

Linh hơi bất ngờ với phản ứng của tôi, cô ấy có vẻ không vừa lòng “Thì cho mượn xiu thôi, đi mà”

Tôi không biết phải đáp sao nên giữ im lặng, mở sách giáo khoa ra xem nhưng có vẻ cô ấy không tính bỏ cuộc vẫn tiếp tục nài nỉ tôi “Cho mượn đi mà, cho tớ mượn đi, cho mượn xiu thôi”

Tôi vẫn không để ý cô ấy, cô ấy bực dọc đứng dậy bỏ đi quanh quất, một lúc sau không biết từ khi nào bắt đầu có những tiếng xì xầm có to có nhỏ:

“Con Thắm nó keo thật đấy”

“Bùn xin thế, có mỗi cái vòng”

“Nói chuyện nó không thèm trả lời luôn à?”

“Chảnh thật đấy”

Môi tôi mím chặt, vai run rẩy khi nghe những lời nói như vậy nhưng trong lòng lại hùng hực một niềm quyết tâm không cho tôi chùn bước, tôi tiếp tục mặc kệ.

~~~

“Ha ha ha ha” cả lớp cười rộ lên, ngả nghiêng giống như không chịu nổi nữa vậy.

“Im lặng” ttheo cùng là tiếng thước kẻ dài đập lên bàn vang lên tiếng “chát”

“Thắm ngồi xuống đi em, rồi lớp ra chơi đi”

Thầy trở về văn phòng uống trà, tôi lẳng lặng ngồi xuống, bất kể tôi nói gì, phát biểu gì mọi người đều giống như đang xem trò cười vậy, tôi thật sự không thể hiểu nổi tại sao họ luôn dành thái độ đó cho tôi.

Đang lúc tôi suy nghĩ bạn nam đang sau đột nhiên chồm người lên chụp lấy vở trên bàn tôi “Cho xin tờ giấy”

Không đợi tôi đồng ý cậu ta đã xé liền mấy tờ giấy đôi còn chia cho mấy bạn nam khác cùng gấp máy bay. Tôi không phản ứng kịp chỉ biết tức giận buột miệng

“Trả đây!!!”

Dường như thích thú với thái độ của tôi cậu ta cười phá lên “Ha ha làm gì mà dữ thế, keo vừa thôi” rồi cậu ta nảy ra một ý tưởng “Ê Tuấn chụp này” rồi cậu ta ném thẳng về phía lớp trưởng.

Tuấn đưa tay chụp lấy, nhìn thấy khuôn mặt sốt sáng của tôi, cậu ta cười “Ha ha”

Nhìn hai người như vậy, tôi biết cuốn vở này không có khả năng lấy lại rồi, giống như lúc chơi cá sấu lên bờ vậy, tôi luôn là cá sấu, mọi người thích thú vì điều đó nhưng tôi thì không muốn chơi với họ nữa rồi.

Tôi muốn khóc nhưng lại không dám khóc nên trở về chỗ yên lặng ngồi đấy, không biết qua bao lâu quyển vở được vớt lại trên bàn tôi, bìa ngoài nguyên vẹn nhưng khi tôi sờ tới bên trong chỉ còn vài trang giấy mỏng manh, mở ra vở ra ngoài bài tôi chép còn tràn đầy những hình ảnh loạn xạ

“Bộp bộp” vai tôi run rẩy, không nhận được khóc nấc lên, trên giấy xuất hiện những giọt nước loang lổ làm nhòe đi những trang giấy tôi trân trọng, tôi úp mặt xuống bàn không ngóc đầu lên nổi nữa.

~~~

“Vậy là lớp làm xong rồi phải không?”

“Dạ xong rồi ạ”

“Thưa thầy có bạn không tham gia hoạt động ạ”

“Bạn nào?”

“Thắm”

Tôi bất ngờ bị gọi tên, ngớ ngàng nhìn mọi người nhao nhao nhắc tôi mình mà không biết đang xảy ra chuyện gì. Cậu nhóc béo tròn mắt hí ngò trong góc chỉ im lặng nhìn, không hòa theo nhưng cũng không có ý định lên tiếng.

“Em có nhắc mà bạn không thèm đi” Linh nói

Tôi nhìn bạn ấy với ánh mắt hi vọng “Bạn chưa từng nói với mình mà, bạn nhớ lộn phải không?”

“Ngày nào mà mình không nhắc bạn còn năn nỉ bạn đi đi tự bạn nói không rảnh nha” Linh lớn giọng nói cho cả lớp nghe, mọi người ồ ạt đồng ý.

Tôi không thể thốt lên lời, mọi âm thanh ấy như nhấn chìm tôi, lựa chọn tách mình khỏi tập thể dẫn đến một hậu quả đáng sợ mà tôi ngờ tới, đáng sợ hơn là ánh mắt thầy giáo già nghiêm khắc nhìn tôi

“Không tham gia thì giúp lớp dọn vệ sinh một tháng”

Theo lời thầy mỗi ngày tôi đều đến sớm dọn vệ sinh, sau giờ học thì ở lại ủi ủi một mình dọn dẹp, phòng học nhỏ hóa ra lại nhiều rác đến vậy, từ học bàn đến dưới đất đều ngập tràn rác. Từ đó đến nay chưa từng có ai đến nói chuyện với tôi một câu, họ xem tôi giống như là cục đá bên đường vậy, vô tri vô giác mặc họ đạp lên và không đáng để quan tâm, đợi sau này tôi lớn hơn một chút thì có lẽ sẽ biết đây gọi là bạo lực lạnh, nó bào mòn ý chí con người ta, làm người ta trở thành một kẻ rụt rè sợ hãi.

~~~~

Em họ đến chơi, mẹ tôi mua rất nhiều bánh tôi nhìn đồng bánh kẹo đủ màu sắc, thật sự rất thèm nên mới mở miệng xin một cái, tôi chỉ xin một cái thôi nhưng cậu nhóc từ chối thẳng thừng, nó nhòm tôi rồi ôm hết bánh vào lòng sợ tôi lên ăn vụng nên nó nhòm nhoàm cho bằng hết mới chạy ra ngoài chơi bắn bi với mấy thằng khác trong xóm.

Mặc dù em ấy chưa từng đến khu này bao giờ nhưng rất nhanh đã có thể hòa nhập rồi, tôi không nén được hăm mộ cùng với sự thất vọng, rốt cuộc là vì sao mọi người đều không thích chơi với tôi như vậy?

Tôi hỏi nó “Sao tui nó cho em chơi chung hay vậy, cho chị chơi với được không?”

“Tại mày xấu chứ sao, ai thèm chơi với đứa xấu như mày!” Nó vừa chơi một xong thì vào nhà uống một ngụm nước to, sau khi hả hê cười vào mặt tôi nó lại chạy tót ra ngoài.

Thật sự là vì tôi quá xấu ư? Bỗng có những sợi lông mềm mại ủa ủa vào chân tôi, hóa ra là Vết Máng, nó cọ chán rồi thì nghiêng người đổ kênh ra đất, cái đầu gác lên mu bàn chân tôi, tôi đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông được nuôi đến bóng mượt của nó, nó khoái chí đến híp mắt lại.

Tôi đưa mắt nhìn về phương xa, trong buổi chiều yên ả những con cò đi kiếm ăn xong đang chao lượn về tổ, dường như chúng luôn biết phương hướng để đi còn tôi thì không biết mình nên hướng về đâu, tôi cũng không muốn bản thân mình xấu xí như vậy nhưng tôi có thể làm gì đây?

Chương 5

“Aaaa...” Tôi đau đớn nín lại mái tóc dài của mình, thấy tôi kêu lên Tuấn càng hưng phấn giật mạnh tóc tôi, cậu ta cười ha ha.

Linh có vẻ cũng chán nhìn cái cảnh này rồi hoặc là chán cái cảnh tôi cứ la hét mãi, khuôn mặt xinh xắn nhăn lại:

“Thôi đi, đừng giật nó nữa! Sắp vô học rồi bớt ồn đi được không?”

Lúc này cũng là lúc thầy chuẩn bị vào lớp, thấy thế Tuấn lập tức dừng tay. Môi tôi mím chặt lại, rất muốn khóc nhưng khóc cũng không có tác dụng gì, thầy cô giáo không thể lúc nào cũng quan sát tôi, nếu tôi mách thầy thì khi không có thầy họ càng quá quắt hơn. Tôi xoa nhẹ lại mái tóc rồi tung, xé một tờ giấy nhỏ viết hai chữ “Cám ơn” thầy qua cho Linh, Linh mở ra đọc xong thì viết viết gì đó rồi chuyển lại cho tôi, vì thầy đang giảng nên tôi để sang một bên, Linh thấy vậy dùng chân đá đá tôi, tôi quay qua nhìn bạn ấy, Linh chỉ chỉ tờ giấy trên bàn muốn tôi đọc nó.

Tôi nghe lời mở giấy ra, trên giấy viết “Cho tớ cái vòng đi, tớ bảo nó không đánh bạn nữa”.

Tôi im lặng nhìn tờ giấy rất lâu, lúc tôi ngẩng đầu lên cũng là lúc tôi khuất phục, tôi nhẹ nhàng gỡ vòng ra chuyển cho bạn ấy, Linh nhanh tay cầm lấy. Dưới gầm bàn một cuộc trao đổi ngầm đã diễn ra, Linh có được thứ mình muốn còn tôi cũng cho rằng nguyện vọng nhỏ nhoi của mình đã đạt thành, lúc này tôi chỉ muốn yên tĩnh mà thôi.

“Ồ lại chơi không Thắm” Tan học Linh cười tươi rồi nói với tôi, tiện đà lắc nhẹ chiếc vòng trong tay vang lên tiếng “leng keng”.

Rất lâu rồi không có ai nói chuyện hay chơi cùng tôi nhưng tôi vẫn hơi lưỡng lự thì Linh nói thêm “Ồ lại chơi đi mà” Linh dài giọng năn nỉ.

Mọi người cũng nhiệt tình nói “Ồ lại chơi đi”. Thấy vậy tôi chỉ biết “Ừ” thôi.

“Vậy mọi người bàn tay trắng đi” thật khéo mọi người đều trắng mình tôi đen những bạn còn lại tiếp tục bàn tay trắng cho đến khi tìm ra người truy đuổi. Tôi nghĩ có lẽ cái xui rủi đã chào tạm biệt tôi rồi, trong lòng tôi nở hoa, đợi bạn bật mắt bắt đầu đếm, tôi lon ton trốn đi thật xa vào một góc mà chắc hẳn bạn ấy sẽ không tìm được.

Tôi đợi rất lâu đoán chừng có lẽ vài bạn đã bị bắt rồi tôi phải ra cứu họ thôi, len lén bước ra ngoài, sân trường vắng lặng, chỗ vốn có bạn truy bắt đang đứng giờ cũng không có ai, tôi như chợt hiểu ra gì đó nhìn về phía cổng trường, cánh cổng nặng trĩch đóng lại, ổ khóa đen tra chặt, tôi không nhìn được hai hàng nước mắt lăn dài trên má, cổ họng nghẹn ngào khóc nức lên, hóa ra vẫn không ai muốn chơi với tôi cả.

Cậu nhóc mập mập mắt hí đi rồi lại quay lại, cậu nhóc đứng ngoài cổng trường một lúc đến khi nghe thấy tiếng khóc ở cửa phòng, xác định đúng là có người bị nhốt lại thật, cậu ta mới hô lên về phía tôi “Đi vòng ra sau trường có lối ra đây”

Tôi ngẩng đầu lên nước mắt giàn giụa làm hai mắt mờ đi nhưng tôi vẫn nhận ra nhờ thân hình cậu ta béo tốt nhất lớp. Tôi chạy về lớp nhặt cặp lên theo lời cậu ấy đi ra phía sau trường rập rập, đợi tôi ra khỏi được rồi ngoái quanh quất thì thấy không có ai, cậu ấy đã về rồi.

~~~~

Tôi rất vui, cá hôm qua ba tôi bắt được giờ đã bán hết rồi, tôi cất sách đang đọc dở đi, gom cái bao đựng cá buộc chặt lại, kiếm chỗ rửa tay rồi mở cơm hộp ra, bên trong có ít rau muống với mấy con cá kho nhỏ, cá nhỏ khó bán nên tôi nhặt ra để lại cho nhà ăn, cơm để đến trưa hơi khô nên tôi đổ nước rau muống dồ dầm dầm nắm cơm ra cho dễ ăn, tôi cố gắng ăn nhanh để còn đến trường cho kịp giờ học.

Đến trường, tôi để cái bao đựng cá ở bên đường để lúc về còn lấy, may quá thầy chưa vào lớp tôi nhanh chân trở về chỗ ngồi. Mọi người bắt đầu xầm xì:

“Mày biết gì không nó bán cá đấy”

“Ừ nay mẹ tao mới mua cá của nó”

“Bảo sao người tanh vậy”

“Đúng rồi! hôi hôi khắm khắm”

“Ha ha, con thối bán cá nên người nó khắm khắm”

Cả lớp cười rộ lên thích thú với cách gieo vãi hay ho này, tôi lẳng lặng giờ sách ra, úp cả mặt xuống bàn nghỉ ngơi, đây đồng thời cũng là cách giúp tôi trốn tránh không phải nhìn vào ánh mắt dè bĩu của họ. Lúc này tôi thật sự không muốn bán cá nữa đâu, tại sao tôi phải đi bán cá chứ, tôi không muốn đi học nữa.

~~~~

Không biết tại sao người tôi hơi ngura ngúra, tôi bắt đầu gãi, da đỏ lên, càng gãi lại càng ngúra. Thầy thấy lạ thì hỏi :

“Bị sao vậy em”

“Em không biết”

“Chắc tại nó ở dơ ấy thầy” Cả lớp cười đến ngả nghiêng, tôi cúi đầu đến tay cũng không dám gãi nữa. Thầy thấy cả người tôi đỏ nên cho tôi về sớm. Tôi cảm ơn thầy rồi đeo cặp ra về không quên sang bên đường nhặt cái bao, gần cái bao có một cái cây cho tôi biết vì sao tôi bị ngúra, là mắt mèo, đầu cành ngả về phía này có một ngọn đã bị bẻ mất.

Về nhà, cả nhà vắng lặng, giáo viên và bố mẹ là người lớn, họ luôn có chuyện bận rộn của họ, họ không có thời gian cho tôi vậy nên tôi muốn nói với mẹ sáng mai con không đi bán cá nữa được không nhưng nghĩ rồi nghĩ, tôi không bán thì ai sẽ bán đây? vậy nên Tối đến tôi hỏi mẹ

“Con không đi học nữa được không mẹ”

Mẹ tôi đề cái thân tre chẻ nhỏ dưới chân, hai tay đan nó lại với nhau, bà thở dài “Nếu con muốn sau này giống mẹ thì con cứ nghỉ”

Tôi như nhận ra gì đó từ tiếng thở dài của bà, tôi cúi đầu tiếp tục việc dưới tay, tôi dùng ghim đan chiếc nút vào lưới tạo thành những mối nối nối liền không dứt hết mối này đến mối khác, tôi nhìn lưới cũng muốn thở dài theo, không biết đến bao giờ mới đan xong đây.

“Thấm ời, phụ bố tí con”

Tôi đứng dậy theo tiếng bố thấy ông đang đưa ngọn đèn lên mái nhà, sợi dây điện rớt dưới đây bị mắc vào chiếc quạt cũ, tôi kéo nó ra để bố tôi chong đèn lên cao.

Đợi bố tôi mắc đèn xong rồi, tôi bật công tắc, cả nhà bỗng chốc sáng bừng lên, ánh đèn chói mắt đột ngột khiến tôi phải nheo mắt lại nhưng rất nhanh tôi lại mở mắt ra vui thích nhìn mọi góc ngách trong nhà, giờ tôi không cần đọc sách dưới ánh nến leo lắt nữa rồi, tôi không cần mỗi mắt trông sang mảnh sân sáng nhà dì Hai nữa. Ánh sáng giúp tôi nhìn rõ mọi thứ, nhìn rõ con đường trước mắt.

Chương 6

Tôi bước ra từ thư viện trường, trong lòng ôm một cuốn sách cũ nhàu nát, trường cấp 3 của tôi không phải trường lớn gì nhưng rất mát mẻ, nhiều cây cối, xung quanh đều được bao bởi đồng ruộng. Dưới nắng chiều, gió thổi nhẹ, tôi theo thói quen đi trên con đường cát đá muốn đến nơi bí mật mà tôi phát hiện ra để đọc sách, chợt tôi nghe thấy tiếng người nói chuyện rôm rả, nhận ra giọng nói ấy tôi lập tức nép mình vào một góc tránh đi.

“Tao mới mua son mới nè, màu này đẹp không” một cô gái ngoại hình xinh xắn, giọng nói ngọt ngào, trên môi là màu sắc tươi tắn khiến cả đám vây quanh, mọi người ồ lên xúm vào trêu ghẹo:

“Mày đánh màu nào chả đẹp”

“Lại son mới à, lần này là đưa nào tặng đây?”

“Sướng ghê”

Linh nhận đủ lời khen rồi thì cười đắc ý dẫn đầu đám người bỏ đi, tôi cúi đầu nhìn chiếc áo giặt đến bạc màu trên người, sờ mái tóc ngắn cũn ngu

ngốc không đòi đề từ cấp 1 đến giờ, lại nhớ đến Linh, người vừa lướt qua, cô ấy đi đến đâu cũng trở thành tiêu điểm, tóc dài thướt tha, quần áo luôn mới, làn môi thì xinh xắn.

Đợi họ đi qua rồi tôi mới yên lặng bước ra, tiếp tục đi đến phía sau trường học. Không biết đây là may mắn hay xui xẻo, từ khi nào tôi chỉ biết im lặng rúc vào một góc, không còn hơi sức mà phản ứng với trò đùa của họ, tôi không cười được mà cũng không khóc nổi nữa, một mình đi học rồi lặng lẽ ra về, sự im lặng của tôi dần khiến họ nhầm chán hoặc đơn giản là họ đã có thú vui mới như những cuộc hội họp ăn uống, điện thoại, son phấn, những thứ mà tôi chưa từng thử cũng chưa từng được chạm vào lần nào.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, chúng tôi học cấp hai rồi lên cấp ba, bạn bè năm đó không còn học cùng lớp nhưng tôi im lặng như đã thành thói quen, đến việc giơ tay phát biểu cũng không dám cho dù bản thân biết rõ câu trả lời. Đôi lúc tôi tưởng rằng mình đã quên cái tên Khảm năm đó, đã quên hết tất cả nhưng mỗi khi chạm mặt họ trong trường, vết sẹo lâu năm lại như trái gió trở trời phát đau khiến tôi sợ hãi co vai rụt cổ, làm một đứa xấu xí lảm lì lúc nào cũng cúi đầu, không ai thèm kết bạn, trái lập với tôi, họ lúc nào cũng vui vẻ, hoạt bát hòa đồng và họ luôn có rất nhiều bạn.

Tan học tôi đạp xe về nhà cất cặp sách rồi đi giao lưới giúp mẹ, giao lưới xong, tôi ăn cơm tối rồi nhanh chóng sang nhà Minh làm thêm, sau lần cậu ấy chỉ đường giúp tôi ra khỏi trường tôi có bắt chuyện nhưng cậu ấy đều không trả lời, tôi cũng từng hận cậu ấy như họ, hận cậu sao lại thần nhiên đứng một bên nhìn mọi chuyện nhưng đợi đến khi từ từ lớn lên tôi cũng dần hiểu thái độ khi ấy của cậu, thật ra cậu ấy cũng có khó xử riêng của mình mà thôi. Buổi tối quán nước tương đối đông nên khá nhiều việc nhưng Minh phải đi học thêm nên họ cần thuê thêm người, Minh biết tôi thiếu tiền nên bảo bố mẹ cho tôi đến làm thêm bằng không một đứa nhóc sẽ không dễ kiếm được việc như vậy. Sau tất cả tôi vẫn chưa có cơ hội thực sự nói một lời cảm ơn đến cậu ấy.

~~~

“Làm nhanh lên mấy anh em sắp đến rồi”

“Ông đừng có đưng ra là nhậu được không” mẹ tôi không nhịn được phàn nàn.

“Anh em thì mới nhậu, trước mình nhậu nhà người ta rồi nay ăn nhà mình thì không được à, sao cô lảm chuyện thế!”

Tôi vừa đi mua rượu về nghe vậy thì lớn tiếng nói “Bố ơi mấy chú qua rồi kìa”

Hai người thôi không cãi vã nữa, mẹ tôi niềm nở ra tiếp, tôi mau chân mau tay dọn đồ ăn chén đĩa lên. Mấy ông vào nhà nhàn nhã ngồi xuống rồi bắt đầu to tiếng tán phét. Mẹ với tôi ở dưới bếp dọn dẹp, tôi nhìn mẹ tôi, không thể nói rõ cảm xúc trên mặt bà là gì hoặc có lẽ có thể nói là chết lặng, bà đã quá quen với cảnh này, dù làm được chuyện to hay chuyện nhỏ, đáng ăn mừng hay không đáng ăn mừng bố và đám bạn của ông đều lấy cớ để lòi ra nhậu một chặp, không nhậu ở nhà đây thì lại nhậu ở nhà khác, ông ấy gọi đây là cái tình làng nghĩa xóm bảo tôi phải trân trọng nó. Lúc này tôi mới nhận ra cái bình yên ở đồng quê này hóa ra cũng không bình yên đến vậy.

Dọn xong tôi qua nhà dì Hai dẹp mấy chậu kiểng, có mấy góc rêu mọc xanh rất trơn nên tôi lấy bàn chà ra chà, đang chà dở thì nghe trong nhà dì Hai có tiếng cãi vã, tôi đành vứt bàn chà đi chạy vội vào nhà dì xem có chuyện gì.

“Mày im cho tao! cú này tao ăn chắc rồi!” Bác Hai thường vắng nhà nhưng mỗi lần ông ở nhà thì dường như chỉ cần ông có nhà thì sẽ có tranh cãi, ông vừa chửi vừa giơ chân đá cái ghế nhựa thấp bên chân, ghế thì không sao nhưng ly thủy tinh nhỏ trên ghế rơi xuống đất vỡ ra làm tôi giật cả mình.

“Lần nào ông cũng nói câu này...” Dì vừa khóc vừa nói, mẹ tôi nghe tiếng cũng chạy sang, bà vội khuyên can:

“Thôi chị ơi” đoạn quay ra nói với bác Hai “Nhà em đang gọi anh sang đây, có mấy anh em khác nữa, anh sang lẹ nhá”

Bác Hai nghe thế chẳng nán lại lâu, tôi lo dọn đồng miếng vỡ được một lúc thì nghe giọng bác Hai to tiếng ở bên nhà tôi “Cái con mẹ ấy nó không biết làm ăn là cái gì! nó không để yên cho tao làm ăn!”

Dì Hai khóc rầm rức với mẹ tôi, ông ấy có cái tật đánh đề ai cũng biết, dì nức nở nói “Không biết là ai lại đồn con số nào ông về đòi đem nhà đất đi cầm”

Năm xưa thấy nhà bác Hai có tí đất thì dì mới gả đâu ngờ thói bác Hai đánh đề, dì có hai mụn con gái đợi lớn rồi thì đất cũng nuôi con ăn học lẫn bị bác Hai phá gần hết, giờ còn cái nhà đất cũng sắp giữ không nổi nữa. Dì khóc mãi mẹ tôi đành giúp dì dọn đồ sang nhà con gái ở tạm.

Tôi đem thủy tinh đi chôn, chôn nó xuống thật sâu nơi mảnh đất cần cỗi này, sự bần cùng nơi đây làm cho con người ta tha hóa, chán nản mà chèn chèn nhưng giàu sang cũng chưa chắc tốt đẹp gì. Chung quy có thể nói đàn bà lấy chồng không khác đàn ông đánh bạc là mấy, là may hay rủi chỉ khi đến cuối cùng mới biết được.

Chương 7

Tôi vuốt mép sách, lật sang trang mới bỗng đằng sau có người chọt lên tiếng:

“Đừng giở! mình còn chưa đọc xong”

Tôi hơi bất ngờ quay đầu lại, là một cậu nhóc rất đẹp trai, vì thói quen nên tôi thường hay cúi đầu nên đến mặt mũi của bạn bè trong lớp tôi cũng không rõ lắm nhưng cậu bạn này thì khác, cậu ta tên là Đức Anh rất nổi tiếng, là học sinh mới chuyển tới, học rất giỏi nhưng trong lớp này tôi không thân với ai cả nói gì là người đặc biệt như cậu ấy càng chưa từng nói chuyện bao giờ.

Hôm nay giáo viên vắng không đôn được tiết nên để trống mọi người đều ra ngoài chơi, không biết vì sao cậu ấy còn ngồi lại trong lớp. Cậu ta rất cao nên một mình ngồi cuối lớp phía sau bàn của tôi, thấy tôi nhìn cậu không nói gì, cậu đột nhiên có vẻ hơi ngại nhưng vẫn lịch sự nói

“Cho mình đọc với được không?”

Tính tôi không biết từ chối là gì nhưng cũng không biết đáp lời như thế nào nên chỉ lật lại trang cũ, kéo sách lệch về phía cậu ấy đang ngồi để cậu có thể nhìn rõ. Cậu nói tiếp:

“Cuốn sách này rất cũ rồi, mình vô tình đọc được tập một muốn đọc tiếp nhưng đặt mua lại không có, cậu lấy đâu ra vậy”

Tôi nhỏ giọng đáp lời “Thư viện trường”

Cậu cũng nhỏ giọng làm bầm “Trường mình cũng có thư viện cơ à...”

Chúng tôi không nói tiếp nữa mà chăm chú vào quyển sách trên tay. Phòng học lúc này vắng lặng, màn gió nhẹ bay, nắng vàng nhẹ nhàng chiếu rọi lên hai bóng hình một trên một dưới đang an tĩnh đọc sách.

“Tùng! tùng! tùng!” Thời gian trôi nhanh đến bất ngờ, mới đó mà đã hết tiết tôi tiếc nuối gấp sách lại, cậu học sinh mới chuyển đến cũng tiếc nuối nói

“Lần sau chờ mình đọc với được không?”

Các bạn khác lục tục ồ ào vào lớp, tôi thật sự không biết cách giao tiếp với người khác nên chỉ nhìn cậu qua loa đáp “Ừ” rồi nhanh chóng quay đầu đi.

~~~~

“Đáp án là gì em?” Thầy hỏi tôi, thầy là một thầy giáo rất tâm huyết, mỗi một học sinh thầy đều kiểm tra xem đã hiểu rõ hết hay chưa nhưng bản thân tôi thực sự không giỏi toán, rõ ràng thầy đã cho bài tương tự rồi nhưng tôi vẫn chậm chạp chưa giải xong, đúng lúc này lại xui xẻo bị thầy nhìn ra bộ dạng ngu ngơ của tôi, khẽ của tôi chột rung rung như bị ai đập ở phía sau, tiếp đó có tiếng thì thầm “B”

Tôi nhanh miệng đáp theo lời cậu ấy “Dạ câu b ạ” thầy gật đầu cho phép tôi ngồi xuống, tôi thở phào nhẹ nhõm như được đại xá, cái cảm giác mọi người đều ngồi chỉ mình tôi đứng rồi trở thành tiêu điểm của cả lớp làm tôi sợ hãi. Tôi xé một tờ giấy nhỏ ghi hai chữ “cảm ơn” rồi thả xuống bàn sau được một lát mảnh giấy lại trở về trên bàn của tôi, tôi tò mò cầm lên mở ra xem, hóa ra là lời giải của câu hỏi lúc nãy. Bạn cùng bàn thấy vậy thì thắc mắc hỏi:

“Hai người cậu thân lắm à?”

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu, trong lớp không mấy ai thân thiết với tôi cả, kể cả bạn cùng bàn nói chuyện cũng không được mấy lần, trạng thái này giống như chiếc kem lạnh ngày bé tôi ăn vậy, tuy cô độc, lạnh lẽo nhưng lại cho tôi cảm giác an toàn vì tôi nắm được nó trong tay, nó giúp tôi được tự do trong thế giới của riêng mình, dù là sự nhiệt tình bất chợt của bất kỳ ai cũng đều làm tôi e ngại, mọi thứ dường như đang báo hiệu điều gì đó sắp bị phá vỡ.

Tôi cẩn thận kẹp mảnh giấy vào trang cuối sách rồi tiếp tục làm bài, đợi đến khi mãi vẫn tìm không ra đáp án tôi sẽ lấy ra xem.

~~~~

Cảm giác như có ai đang sờ tóc mình tôi phản xạ có điều kiện nghiêng đầu tránh né rồi quay phắt lại đằng sau dùng ánh mắt không mấy thân thiện nhìn Đức Anh, không ngờ thấy cậu ấy cầm một chiếc lá khô vút xuống đất cả mặt mơ hồ không hiểu sao lại bị tôi nhìn như vậy, mặt cậu ta dần ra nói với vẻ vô tội “Xin lỗi, mình nhặt cái lá trên đầu cậu thôi mà”

Tôi tưởng là ai tính giật tóc mình giống như lúc bé nên mới phản ứng như vậy, không ngờ cậu ấy chỉ là giúp tôi phủi rác trên đầu, phát hiện ra tôi ngại ngùng nhỏ giọng nói “Cám ơn”

Giáo viên đến giờ vẫn chưa vào lớp trên hành lang đã vang lên tiếng “Bịch bịch bịch”. Là bé con của cô dạy văn, mặc váy trắng rất đáng yêu, nó chạy một mạch vào lớp tôi, mọi người thấy vậy xúm lại ghẹo nó

“Đáng yêu ghê”

“Ăn kẹo không, xin đi chị cho”

“Xinh như thiên thần”

Trẻ em luôn thẳng thắn và đáng yêu như những thiên thần nhưng họ không biết rằng sự thẳng thắn đầy có lực sát thương đến như thế nào bởi họ chưa từng trải qua một tuổi thơ giống như tôi vậy. Mọi người đều vây quanh bé con chỉ có tôi ngồi yên một chỗ.

“Ăn socola không, chị cho nè”

Bé con cầm kẹo phòng má không nói, trông thật sự rất đáng yêu. Cả đám thấy có đồ ăn thì bắt đầu quay qua xin xỏ.

“Còn không cho mình với”

“Mình một cục nữa”

Lúc này giáo viên vào lớp ổn định trật tự, bé con chạy về phía cô, cô xoa đầu nó “Các anh chị cho con kẹo hả, con đã cảm ơn chưa, cảm ơn đi nhanh lên”

Con bé nghe mẹ nhắc lúc này ngoan ngoãn đứng giữa lớp cúi đầu “Em cảm ơn anh chị ạ”

“Giỏi quá!”

“Con cô đáng yêu quá”

Bạn cùng bạn của tôi không xin được kẹo về chỗ thì tiếc nuối than thở:

“Lâu lắm rồi tớ không được ăn socola Mỹ” cô ấy quay qua hỏi tôi “Cậu thì sao”

Không biết vì sao cô ấy lại hỏi tôi, tôi thật thà đáp “Tớ chưa từng ăn socola Mỹ bao giờ, tớ chỉ từng ăn socola đồng tiền thôi”

Mấy bạn xung quanh nghe thế thì cười ồ lên

“Cái đấy mà cũng gọi là socola á?”

“Cái đấy là đồ giả thôi”

Tôi chỉ biết cúi đầu nhìn chăm chăm vào tiêu đề bài mới, lúc này có người lớn tiếng nói “Socola đồng tiền ngon mà nhà mình toàn socola Mỹ nhưng mình không thích ăn mai mình mang cho cậu”

Tôi bất ngờ quay qua nhìn Đức Anh, không ngờ cậu ấy nói đỡ giúp mình, “Ừm... cảm ơn nha”

Tôi vẫn nghĩ cậu ấy chỉ là giải vây giúp mình thôi không ngờ hôm sau cậu mang rất socola đến thật còn chỉ mời mỗi tôi ăn nhưng tôi rất ngại nên từ chối mãi, đến lúc ra về tôi vẫn chưa dám nhận, cậu ấy liền bỏ vào rổ xe tôi rồi bỏ chạy mất.

Đêm muộn, tôi ngồi trên bàn học mở socola được gói trong giấy bạc ra, cẩn thận ngậm vào, socola lập tức tan chảy trong miệng, tôi cúi đầu tiếp tục làm bài tập, chậm chạp nhấp nháp vị ngọt trên đầu lưỡi.

Chương 8

Tôi cũng muốn để cậu ấy cảm nhận được vị ngọt ngào ấy nên đã mua một viên kẹo đặt kèm tờ note “Socola ăn ngon lắm, cảm ơn cậu” kẹp trong quyển sách cậu ấy muốn đọc rồi đặt lên bàn.

Lúc cậu ấy nhận sách tôi len lén quan sát phản ứng của cậu ấy, cậu ấy không có biểu hiện gì cả, đến lúc trả sách lại cho tôi kẹo thì đã không còn nhưng tờ note vẫn còn nguyên, tôi lật mặt sau lại thì phát hiện một dòng chữ “Your Sugar” tôi không giỏi tiếng anh nhưng đủ hiểu hai chữ này có nghĩa là gì, hơn nữa lúc đó bài hát Sugar rất thịnh hành, tôi lặng lẽ cẩn thận cất mảnh giấy đi thật kĩ.

Đến năm 12 tôi vẫn luôn ngồi ở góc cuối gần cửa sổ nhưng bạn cùng bàn thì đã đổi thành người khác, là Đức Anh.

Tiết thể dục hoạt động tự do bọn con trai kẹo nhau đi đá banh, đá chán rồi cậu ấy lại muốn sáp lại gần đọc sách với tôi, tôi nhẵn mặt đẩy cậu ra nói “Cậu tránh ra đi, hồi muốn chết”

Cậu ấy không vui giựt sách của tôi giờ lên cao “Cậu dám chê ai hồi hả?”

Đức Anh thật sự rất cao, không biết là có phải cao nhất khối không nhưng cao hơn tôi nhiều lắm, tôi cố nhảy lên mà cũng không với tới “Trả đây!”

Cậu ta cười khoái trá “Không trả”

Tôi tức giận nhéo vào eo Đức Anh, cậu đau biết đau liền cầm sách của tôi bỏ chạy, tôi bám sát, cậu ta vừa chạy lùi vừa nhìn bộ dáng tức giận đuổi theo của tôi không ngừng cười ha ha ha, không cẩn thận liền va phải một người

“Ấy da, chạy cái gì mà chạy dữ vậy”

Cậu ta lập tức quay ra rồi rít xin lỗi. Linh nhận ra bèn cười nói “Đức Anh à? đang kiếm cậu đây, thứ bảy này đi uống nước không”

“Thôi không đi đâu”

“Đi với lớp đi mà”

Khi mới chuyển đến cậu ấy vốn chung lớp với Linh nhưng sau vì thành tích nên lại chuyển lên lớp của tôi. Linh quay qua nhìn thấy tôi thì cười nói:

“Thấm cũng đi đi, lâu lắm rồi tụi mình không chơi với nhau, học chung từ cấp một đến giờ mà”

Đức Anh nghe vậy thì cũng quay qua hỏi tôi:

“VẬY Ạ? CẬU ĐI KHÔNG?”

Tôi chăm chú nhìn vào khuôn mặt xinh xắn của Linh giống như trở về với dáng vẻ năm ấy, tôi dùng giọng lí nhí nói “Ừm mình không đi đâu mình bận rồi”

Linh có mấy lần cũng thường xuyên đến tìm cậu ấy có điều tôi ngồi bàn trên nên chưa từng để ý đến hai người, nhìn có vẻ hai người cũng khá thân thiết, tôi nghĩ mình không muốn lấy sách nữa nên quay người trở về lớp :

“Mình đi trước đây”

Linh vẫn còn kéo Đức Anh lại nài nỉ “Đi đi mà”

Nụ cười tươi rói của Linh vẫn quanh quẩn trong tâm trí tôi. Tôi tự hỏi vì sao? vì sao vậy? vì sao họ có quyền gây tổn thương người khác rồi trưởng thành trong an vui không vương bận như vậy? Tôi trở thành tôi như hiện tại là lỗi của tôi sao? Hay là lỗi của họ? tôi thật sự ghen tị với bộ dáng của Linh, tôi hận Linh cùng họ. Nhưng, họ đã không còn hành xử như năm nào nữa rồi, nỗi oán hận của tôi không biết trút vào đâu, nó không biến mất khi họ dừng tổn thương tôi mà luôn ở đấy giày vò tôi khiến tôi trở thành một đũa mà chính bản thân tôi cũng chán ghét.

~~~

Đức Anh cũng rất nhanh trở về lớp trả lại sách đặt lên bàn cho tôi, cậu ta kéo ghế ngồi xuống bên cạnh vẫn còn ý trêu ghẹo, cậu ta ấn ấn đầu tôi về mặt khinh bỉ do lúc này tôi với mái cũng không tới quyển sách trên tay cậu ta:

“Sao cậu lùn quá vậy”

Tôi né đầu đi không hé nửa lời.

“Cậu giận à?”

“Sao tớ phải giận”

“Cậu giận rồi, sao thế mình trả sách cho cậu rồi nè”

Rõ ràng lỗi không phải do cậu ấy nhưng tôi lại không không chế bản thân muốn phát giận lên cậu ấy, tôi thấy mình thật xấu xa tôi không muốn bản thân trở nên như vậy cho nên im lặng lắc đầu, cậu sắp người lại gắng hỏi:

“Xin lỗi, do mình phải không? Mình xin lỗi cậu nhé”

“Không phải do cậu”

“Vậy vì sao cậu không vui?” giọng cậu nhẹ nhàng dỗ dành khiến tôi đột nhiên rất muốn khóc, trong căn phòng vắng lặng đôi mắt cậu chăm chú nhìn tôi, tôi như bị nhấn chìm trong sự dịu dàng ấy, nó thúc đẩy tôi trút mọi thứ ra.

Tôi vô thức chậm rãi kể lại câu chuyện xưa cũ năm nào, lúc này tôi chợt phát hiện ra nó đã trở nên mơ hồ đến mức trở thành mảnh ký ức lộn xộn đầu đuôi nhưng cậu luôn nghiêm túc làm một người tận tâm lắng nghe, không hòa theo cũng không ngắt quãng, cậu chỉ cẩn thận nắm lấy tay tôi, tôi ngại ngần muốn rút lại thì càng bị cậu nắm chặt hơn.

Bàn tay cậu to rộng ấm áp bao chặt lấy tay tôi khiến tôi không dám nhìn thẳng vào cậu. Lòng tôi cũng nóng lên giống như bàn tay được cậu ủ ấm vậy, gặp được cậu tôi mới biết hóa ra mọi đơn giản đến vậy, cậu dạy tôi cách buông bỏ những thứ dư thừa không hạnh phúc trong cuộc sống này.

~~~~

Cứ tưởng rằng cái lời chê tôi lùn chỉ là trêu ghẹo thôi không ngờ cậu ấy cho thẳng tôi lùn thật, ngày nào cũng đem sữa đến trường bắt tôi uống đã vậy còn nhìn chăm chăm tôi uống xong mới thôi, một hôm cậu ta nói:

“Cậu uống nhiều sữa như vậy rồi giờ phải làm gì bù đắp cho tở đi chứ”

Tôi vừa ngậm ống hút trong miệng vừa nhéo cậu, rõ ràng là cậu ta ép tôi uống bây giờ lại muốn đòi lại.

Cậu xuyết xoa một tiếng “Đừng nhéo nữa tím hết rồi này” tay cậu vạch áo lên, eo đúng là bị tím thật, tôi sờ sờ vết tím bầm trên eo cậu ta không ngờ bản thân mình lại mạnh tay đến vậy.

Thấy mặt tôi hoảng loạn, cậu nói “Được rồi đừng sờ nữa bao giờ hết tím lại cho cậu nhéo tiếp, được chưa”

Tôi không biết úp mặt vào đâu nên khi cậu ta nói muốn tôi đến xem cậu ấy thì bóng đá thì tôi ngay lập tức gật đầu đồng ý, cuối cùng không ngờ bản thân bận rộn mà không giữ được lời hứa.

Lần này đến lượt tôi i ôi cậu ấy, tôi tìm đủ mọi cách gây sự chú ý, không ngừng chọt chọt vào người cậu nhưng từ đầu tiết đến giờ cậu đều không thèm phản ứng một cái. Tôi chán nản nằm xuống bàn nghiêng đầu nhìn khuôn mặt vô cảm của cậu, tay tôi thử lần mò tìm đến tay cậu rồi nắm chặt, không ngờ đôi môi mím chặt từ sáng đến giờ cuối cùng cũng có xu hướng nhếch lên. Cậu ấy cười rồi! Tôi khẽ giọng nói:

“Không giận nữa nha”

“Ừm...”

Từ đó nắm tay trở thành phương thức giảng hòa của chúng tôi.

Chương 9

Mùa đông tới, tôi đau đến tái mặt, Đức Anh lo lắng hỏi tôi làm sao vậy nhưng tôi ngại nên không dám nói ra. Cậu ta thấy tôi ương bướng như vậy thì im lặng quan sát, một lúc thì đi ra ngoài, trở về cầm theo chai nước ấm yên lặng đặt vào bàn tay đang ôm bụng của tôi, cơn đau dưới bụng dường như thoáng chốc trở nên thoải mái hơn nhiều lắm.

Trời đột nhiên đổ mưa rào rích, tôi không nhận được một mảy mọc xuống bàn ngủ mất, mơ mơ màng màng cảm giác được có ai đó phủ áo khoác lên người tôi, rất ấm, tôi cựa quậy người thì nghe tiếng thì thầm “Ngủ tiếp đi, chưa vào tiết đâu”

Đến khi tôi ngẩng đầu dậy không biết giáo viên đã vào lớp từ bao giờ nhưng tuyệt nhiên không phát hiện ra tôi đang ngủ, hóa ra cậu ấy bắt thẳng béo bần trên che cho tôi, tôi nhỏ giọng nói “Sao cậu không gọi tớ dậy”

Cậu chỉ đẩy vở sang cho, bài đã được chép đầy đủ trong lòng cảm động nhưng không nói, tôi cầm bút lên mới ngủ dậy nên ngờ ngác không làm gì nên không cẩn thận làm rớt bút xuống đất, bút lăn về phía cậu ấy lăn

rồi lăn đi thật xa, cậu nhặt bút lên gõ vào đầu tôi nói “Sao cậu ngốc vậy hả?”

Tôi giựt bút lại, sờ cái đầu bị gõ thật sự không thể hiểu nổi sao có lúc cậu ấy dịu dàng như vậy, có những lúc lại đáng ghét như thế, chỉ toàn chê tôi thôi.

Sau cơn mưa sân trường thoáng đãng, tôi và cậu đến nơi bí mật sau trường, chia mỗi người một nút tai, đơn giản tựa lưng vào nhau trong không gian vắng lặng ấy, âm thanh dễ nghe vang lên nhưng chỉ tôi và cậu nghe thấy

“Your sugar
Yes please
Won’t you come and put it down on me?
I’m right here, ‘cause I need
Little love, a little sympathy
Yeah, you show me good loving
Make it alright
Need a little sweetness in my life
Your sugar
Yes please
Won’t you come and put it down on me?”

Mỗi lần cậu đều bật bài hát này, thật ra khi đó còn rất nhiều bài hát nổi tiếng khác nhưng cậu đặc biệt thích bật bài hát này giống như đang cố ý ám chỉ điều gì đó. Nhưng cậu cứ như vậy không nói rõ tôi càng không có can đảm thẳng thắn tiếp nhận, thời đó ở chỗ chúng tôi có một chiếc điện thoại thường hoặc mp3 đã là rất đáng ngưỡng mộ rồi nhưng cậu có cả điện thoại thông minh, ipad còn thường xuyên cho tôi mượn nhưng tôi không dám đụng vào nhiều. Có đôi khi sự cách biệt giữa tôi và cậu rõ ràng đến như vậy nhưng vào những lúc này đây, tôi chỉ muốn an tĩnh cùng cậu trải qua những năm tháng thanh xuân đơn thuần ngây dại.

~~~~

Cậu ấy vừa mua nước xong bước vào lớp thì tôi lập tức vui vẻ cầm hai bài kiểm tra lên khoe khoang “Nhìn nè! Nhìn nè! Điểm tiếng anh của tớ cao hơn cậu nè!”

Tôi học ở lớp trọng điểm nhưng không phải vì tôi đặc biệt thông minh mà chẳng qua là vì tôi luôn cố gắng hết sức có thể mà thôi, mỗi tối tôi đều làm bài nhưng có điểm tiếng anh là mãi không cải thiện được. Trước nay điểm tiếng anh của tôi luôn thấp hơn cậu ấy lúc nào cũng bị cậu ấy chửi là ngu rồi bắt đầu kèm tôi học, không ngờ lần này có thể cao hơn cậu ta mà điều bất ngờ hơn là... cậu ta không như bình thường hơn thua với tôi mà lại mỉm cười xoa nhẹ lên đầu tôi nói:

“Ừ, cậu giỏi lắm”

Tôi ngượng đến chín mặt không biết nói gì nên đáp qua loa “Đừng xoa đầu tớ, sao cậu cứ xoa đầu tớ mãi thế”

Cậu ta đáp tỉnh bơ “Tại tóc cậu mềm”

Tôi không muốn nói chuyện với cậu ấy nữa, quay người trở về chỗ ngồi, hiện tại là giai đoạn nước rút còn rất ít thời gian nữa sẽ đến kì thi đại học, lúc này việc học trở nên rất áp lực nên hôm nay giáo viên toán đặc biệt cho chúng tôi thả lỏng, thầy dạy chúng tôi chơi rubik. Tôi chưa được chơi cái này bao giờ nên đặc biệt chú ý nghe thầy hướng dẫn, không biết thầy kiếm đâu ra nhiều rubik như vậy phát cho nửa lớp, đến lượt mình, tôi chơi mãi nhưng không hiểu đã giải sai phần nào mà tôi giải chẳng ra, thầy nói nếu giải ra sẽ có điểm cộng, mọi người đều giải ra rồi chỉ có tôi xoay mãi chẳng xong, tôi buồn rầu bỏ rubik sang một bên.

Cậu ta thấy vậy thì bảo “Ngốc ă! lấy cục này lên nhận điểm đi, đưa đây mình giải cho”

Tôi hớn hờ đem lên nộp cho thầy, một lát sau trong lúc cậu ta cho rằng tôi không để ý thì len lén bỏ một góc rubik lại, lúc này tôi mới biết lừa gà mờ như tôi xoay không ra là vì sao, tôi tức giận đánh cậu, cậu vẫn còn cười ha ha nói “Nhìn mặt cậu cặm cụi xoay như đũa ngốc ấy ha ha ha”

Cậu lúc nào cũng có những điểm đáng ghét như vậy!

“Ừ ừ ừ...” Bất chợt có con ong từ bên ngoài bay vào lớp, mấy bạn xung quanh la lên, lúc bé nghịch trong vườn tôi từng bị ong chích nên rất sợ nó, tôi lấy tay che đầu, cậu ta ngay lập tức quăng cục rubik sang một bên, kéo tôi vào lòng rồi dùng áo khoác trùm lên đầu tôi, miệng vẫn không quên chê tôi:

“Sao cậu ngốc thế tưởng che đầu là ong nó không chích được cậu ă”

Tôi im lặng rúc vào lòng cậu không nói, đợi ông bay đi rồi cậu mới thả tôi ra, tôi nghĩ có lẽ cả đời này tôi cứ ngốc như vậy mãi thôi.

Chương 10

“Đi thôi”

“Đi đâu?”

“Thì cứ đi thôi” Tôi vừa dắt xe vào trường đã bị cậu kéo đi, từ bé đến lớn tôi chưa bỏ tiết bao giờ nên rất lo sợ, cậu kéo tôi ra khỏi trường ở đấy đậu sẵn một chiếc xe máy, tôi nhìn thấy thì càng sợ hơn nữa:

“Cậu chưa đủ tuổi đâu”

“Không sao đâu” cậu lên xe, trong khi tôi còn đang lải nhải vì lo sợ thì cậu ta đội luôn nón bảo hiểm lên đầu cho tôi rồi cài dây lại, cậu hếch đầu ra hiệu “Lên”.

Chuyện đã định tôi đành theo cậu lên xe, cậu kéo hai tay còn đang lộn xộn không biết đặt đâu của tôi ngay ngắn lại, quần vào eo cậu “Nắm chắc vào”

Tôi vừa để hờ hai bên eo cậu thì xe đã rồ ga phóng mạnh đi làm tôi giật mình theo phản xạ nắm chặt lấy eo cậu, gió mạnh lướt xẹt qua thổi tung mái tóc đã có phần dài ra của tôi, không biết từ bao giờ cảm giác lo sợ chuyển thành kích thích khiến tôi hét lên

“AAAAAAA”

Cậu cười rồi cũng cùng tôi hét lên “AAAA”

“CHÚNG MÌNH ĐI ĐÂU VẬY?”

“ĐẾN RỒI BIẾT”

Cậu phóng rất nhanh, không biết đi bao lâu thì dừng lại ở một tòa nhà lớn, tôi gỡ nón bảo hiểm ra cậu ta lập tức cười phì vuốt lại mái tóc rối tung của tôi. Cậu dắt tôi vào trong hóa ra là một nhà sách cực lớn, bày trí rất rất, đủ các thể loại sách, tôi thật sự rất thích sách, ở đây giống như thiên đường vậy, tôi lướt qua hết kệ này đến kệ khác cậu chỉ lặng lẽ theo sau

tránh tôi lạc đường, Tôi thích thú sờ những cuốn sách nơi này, hẳn là bên trong chúng chứa đựng những thế giới đủ loại sắc màu.

Tuy tôi rất thích nhưng không hề có ý định mua bởi vì tôi không có đủ tiền nhưng mà chỉ nhìn cũng đủ vui rồi, đợi đến khi quay đầu lại những cuốn mà tôi nhắc ra rồi lưu luyến để lại đều được cậu ấy cầm trên tay, rất nhiều nhưng cậu chỉ thản nhiên hỏi:

“Xem xong rồi?”

“Ừ”

Thế là cậu đi về phía quầy thanh toán tôi giật mình kéo cậu lại

“Cậu làm gì thế?”

Về mặt cậu ta chừng còn thản nhiên hơn “Tặng cậu”

“Tặng mình, sao lại tặng mình?”

Cậu ấy xoa đầu tôi “Hôm nay là sinh nhật cậu mà”

Sinh nhật? hai từ này với tôi thật xa lạ nhưng hôm nay nó lại được cậu thể hiện rõ ràng đến thế nhưng tôi vẫn kéo cậu ta lại:

“Tặng mình nhiều như vậy mình không lấy đâu” tôi chỉ dám chọn một cuốn thích nhất còn tất cả đều để lại, cậu ấy thấy tôi kiên quyết như vậy cũng đành thôi.

Đợi mua sách xong cậu chở tôi đến một tiệm trà, đưa tôi một gian phòng nhỏ nói tôi ngồi đợi cậu đi vệ sinh một lát, tôi ôm sách trong tay ngoan ngoãn ngồi đợi, bỗng nhiên phòng chợt tối om đi, cửa bật mở, trên tay là chiếc bánh kem thấp ngọn nến số 18, cậu vừa đi đến bên tôi vừa hát:

“Happy birthday to you

Happy birthday to you

Happy birthday, happy birthday and the start burn tonight

Happy birthday to you...”

Ánh nến mập mờ chiếu rọi đôi mắt sáng ngời của cậu, có lẽ, đây mới là món quà đẹp đẽ nhất của năm 18 tuổi của tôi.

~~~~

Giai đoạn chờ điếm là những tháng ngày vừa an nhàn vừa âu lo vì hội hộp, mọi người tìm cách thả lỏng nghe nói bên tỉnh khác đốt pháo hoa đều ồn ào hẹn nhau đi xem pháo hoa. Linh thập thò đứng ở cửa lớp gọi “Đức Anh ơi”

Cả lớp ồ lên “Đức Anh ơi, Linh gọi kìa” chuyện hot girl tìm hot boy hay mấy chuyện yêu đương vẫn là thú vui để đem ra bàn tán ở cái tuổi học trò này.

Cậu nghe tiếng thì đứng lên theo Linh ra hành lang nói gì đó rất lâu, tôi không biết làm gì nên cứ gạch gạch mãi lên cuốn nháp đã viết gần hết, thỉnh thoảng lại liếc ra ngoài, đợi cậu trở về chỗ ngồi tôi ra vẻ như không có gì hỏi “Linh kiếm cậu làm gì thế”

“Rủ tớ đi xem pháo hoa, cậu đi không?”

“Tớ không đi đâu” Linh đã rủ cậu ấy rồi tôi còn đi theo làm gì?

Cậu ấy im lặng không nói nữa, tôi cũng yên lặng nghiêng đầu nhìn ra cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, những con điều bay đẹp đẽ đang thỏa sức bay vút trên bầu trời cao xanh thẳm, nhưng dù con điều có bay cao đến đâu rốt cuộc vẫn bị người cầm điều giữ lại, liệu một ngày nào đó nó có đứt dây bay đi, bay đi thật xa, hạ xuống nơi nó muốn hay không?

Đêm pháo hoa, trắng sáng như gương, cùng một bầu trời nhưng một nơi có lẽ đang vui vẻ náo nhiệt còn một nơi thì chỉ tiếng côn trùng kêu réo rắt. Tôi chưa được xem pháo hoa bao giờ mà tôi cũng không thể đi xa như vậy.

“Gâu gâu gâu” tiếng Vét Máng sủa mạnh, tôi nghe tiếng nó nên ra ngoài xem bất ngờ gặp một bóng dáng mà tôi đang nghĩ đến:

“Không phải cậu đi xem pháo hoa à?”

“Không đi” cậu ta đáp ngắn gọn rồi cứ vậy chăm chú nhìn tôi.

Hai chúng tôi lẳng lặng ngồi ở ghế đá bên ngoài, Vét Máng quẩn lấy chân tôi thỉnh thoảng lại nó “grừ grừ” với cậu ấy nên tôi cúi đầu vuốt ve chân nó, đột nhiên cậu nói:

“Tớ thích ngắm sao hơn, pháo hoa rất đẹp nhưng chỉ tỏa sáng rồi vụt tắt chỉ có ánh sao tuy nhạt nhòa lại luôn vĩnh hằng”

Dưới bầu trời cao rộng trải đầy sao cậu lại nói gì nữa tôi không nhớ rõ dường như cậu nói “Tớ thích cậu” dường như tôi cũng đáp lại rằng “Tớ cũng vậy”

Có lẽ chúng tôi sẽ đậu vào cùng một trường hoặc có lẽ là khác trường hoặc xa cách đến khác cả thành phố nhưng có một điều lúc này chúng tôi chắc chắn rằng, điều bên trong chúng tôi vĩnh viễn sẽ không thay đổi, sẽ mãi luôn như vậy.

~~~~

Hôm nay là ngày chúng tôi chụp kỷ yếu tốt nghiệp, có gì đó rộn ràng trong lòng cùng lúc có gì đó tiếc nuối mà chúng tôi sắp đánh mất. Tôi nhìn những người nhân cơ hội cuối cùng này mà tỏ tình, tôi tự hỏi liệu lời tỏ tình đấy có thành công không? thành công rồi có đi tiếp được không?

“Aaa” tôi bất ngờ bị cậu bế bổng lên, cả lớp hò hét đến chói tai, có người nhanh tay chụp lại khoảnh khắc này, nhiều năm sau khi nhìn lại bức ảnh này tôi vẫn không ngờ khi ấy cậu ta sẽ làm như thế, lúc ấy tôi rất muốn mắng cậu ấy một trận nhưng đến bây giờ thì tôi không nghĩ vậy nữa, tuổi học cho đất giá vì nó luôn cho phép chúng tôi điên cuồng như vậy, vậy có gì mà chúng tôi không ngậy đại một lần?

Thật may mắn, tôi và cậu trúng tuyển vào cùng một trường đại học, sau tất cả tôi chỉ muốn nói cảm ơn, cảm ơn cậu Đức Anh! cảm ơn cậu đã đúng lúc xuất hiện trong những năm tháng thanh xuân nhạt nhòa của tớ!

Hết.

Lời tác giả: Thời điểm Tôi lớn lên thân nhiên kể lại câu chuyện này cũng là lúc nó trở thành một câu chuyện xưa không làm tổn thương Tôi được nữa, chỉ là đôi khi những vết sẹo như Linh và Tuấn mới đặc biệt trở nên rõ ràng mà thôi, hãy học cách “xả rác” những thứ vốn đã là rác thì không nên khư khư ôm vào lòng làm gì nếu không bạn cũng sẽ trở thành một phần của chúng đấy! Còn nữa, bạn có thể không phải là pháo hoa rực rỡ xinh đẹp nhưng chính bản thân bạn đã là một ngôi sao độc nhất vô nhị rồi.